

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 11176/14
27.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, законског заступника малолетног Б.Б., против Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, сада Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења туженог, број 553-03-02609/2011-10 од 11.04.2013. године, у предмету права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној 27.08.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива, поништено је решење Центра за социјални рад “Свети Сава” из Ниша, бр. 55320-4995 од 05.10.2011. године, а ставом другим диспозитива, одбијен је захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица Б.Б. из

У тужби поднетој Управном суду 28.08.2014. године, тужилца оспорава законитост решења туженог органа, због погрешне примене материјалног права. Наводи да се малолетни Б.Б. лечи од “Diabetes mellitus” tip 1 E10, због чега му је одобрена портабилна инсулинска пумпа, коју користи од 05.07.2014. године. Указује да је с обзиром на природу болести, малолетном детету потребна стална нега, контрола и помоћ другог лица при одређивању дозе инсулина и обезбеђивању свих неопходних лекова, витаминске терапије, као и

задовољавању основних животних потреба, што би у супротном било потпуно онемогућено. Тужила је уз тужбу приложила, између осталог, копију позитивног мишљења стручне комисије РФЗО о оправданости прописивања спољне инсулинске пумпе, број 01/6 број 180-484/14 од 29.05.2014. године, копију отпусне листе са епикризом о редовној контроли основне болести за период 09.07. до 22.07.2014. године, копију извештаја лекара специјалисте о потреби обезбеђивања средстава за туђу негу и помоћ од 05.08.2014. године, као и копију решења истог првостепеног органа од 19.04.2013. године, са копијом изјављене жалбе против наведеног првостепеног решења. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је у поступку одлучивања о праву на додатак за помоћ и негу другог лица, покренутом по захтеву странке 18.04.2011. године, првостепени орган прибавио налаз, оцену и мишљење првостепеног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Ниш, број 3748 12 од 15.09.2011. године, којим је утврђено да код Б.Б. не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, а да је у поступку по жалби прибављен налаз, оцена и мишљење другостепеног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, број 927 од 15.11.2011. године, којим је потврђен налаз првостепеног органа вештачења и којим је утврђено да је Б.Б. покретан, очуваних чула, очуване функционалности локомоторног система, па како су првостепени и другостепени орган сагласни да код Б.Б. не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, то именовани не испуњава услове за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица из члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити („Службени гласник РС”, број 24/11), који је ступио на снагу 12.04.2011. године, а не из члана 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана („Службени гласник РС”, број 24/11), како је првостепени орган одлучио ожалбеним решењем и тиме погрешно применио материјални пропис на основу кога је решавао ову управну ствар. Због наведених разлога, тужени орган је на основу одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Према одредби члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), ако другостепени орган утврди да су у првостепеном решењу погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити (“Службени гласник РС”, број 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе, а одредбом става 4. истог члана закона, прописано да се потреба за помоћи и негом другог лица утврђује на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, док је ставом 5. истог члана закона, прописано да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0.05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава личну хигијену без помоћи другог лица. Одредбом члана 101. истог закона, прописано је да оцену неспособности за рад, потребе за помоћи и негом другог лица и постојање и степен телесног оштећења утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о социјалној заштити, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, када је тим решењем поништено решење првостепеног органа од 05.10.2011. године и одбијен захтев Б.Б. за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица. Ово због тога што је, према налажењу Суда, правилно налажење туженог органа да малолетни Б.Б., не испуњава услове за признавање права на додатак за помоћ и негу и другог лица, имајући у виду да се орган вештачења у другостепеном поступку, својим налазом, оценом и мишљењем број 927 од 15.11.2011. године, сложио са налазом, оценом и мишљењем органа вештачења у првостепеном поступку од 15.09.2011. године, код кога је малолетник прегледан, ценећи при томе жалбене наводе тужиле и целокупну медицинску документацију цитирану у наведеном налазу, да код Б.Б. не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, због чега нису испуњени услови за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица прописани одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити. Према налажењу Суда, правилно је тужени орган нашао да је ожалбеним решењем првостепеног органа од 05.10.2011. године, погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, с обзиром да је простепени орган погрешном применом одредбе члана 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана (“Службени гласник РС”, број 36/91,... и 115/05), одбио захтев Б.Б. за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, због чега је тужени орган правилно поступио када је оспореним решењем, применом одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, поништио наведено ожалбено првостепено решење од 05.10.2011. године и сам решио управну ствар, тако што је одбио захтев именованог за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

Није од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења медицинска документација коју је тужила приложила уз тужбу, с обзиром да се ради о медицинској документацији која је потиче из времена након доношења оспореног решења, односно издата је након доношења оспореног решења и датог налаза, оцене и мишљења органа вештачења у другостепеном поступку од 15.11.2011. године, због чега није могла бити ни цењена у спроведеном поступку окончаном оспореним решењем, при чему приложено решење истог првостепеног органа од 19.04.2013. године, са изјављеном жалбом против наведеног првостепеног решења, нису предмет овог управног спора.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију

оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.08.2015. године, II-3 У. 11176/14

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР